



Поважні ювілеї

А на віку були і радості, й печалі:

сарненський невтомний життєлюб відзначив сторіччя

Сотню літ Всевишній дарує не кожному. Тільки унікальним людям. Адже за цей час через життя пролягає багато шляхів, що помержені приємними та щасливими подіями, проте випадають сумні й трагічні. Тільки маючи мудрість, силу волі, добродіяльність і милосердя, їх долаєш із гідністю.

Про свої часом нелегкі, але все ж прекрасні довгі 100 років у день ювілею розповів житель міста Сарни, ветеран й учасник Другої світової війни Михайло КОЗЛЮК.

Родом Михайло Трохимович із села Гориньград на Рівненщині. Народився 22 лютого 1922 року. Маючи неповну освіту, Михайло влаштувався на роботу на цукровий завод обмуровувати парові котли. Пропрацював там лише до 1944-го, бо забрали на фронт. Радянські війська саме визволили від фашистських загарбників рідне село й на Різдво його призвали на службу. Разом із такими ж юнаками сіли в поїзд, який зупинився в Дніпродзержинську. Там за один місяць навчили володіти зброєю, точніше гвинтівкою — і на передову.



А на віку були і радості, й печалі:

сарненський невтомний життєлюб відзначив сторіччя

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

У Брянську солдата 3 гвардійського стрілецького полку відправили на III Білоруський фронт визволяти білоруські повивчені міста й села. Емоції чоловіка переповнювали, коли бачив, як чужинці познущалися з беззахисних людей, як бідно вони жили.

- Істи анічогісінько, крім бруку та картоплі, і то «дубувенької», як казали місцеві, - ділиться враженнями Михайло Трохимович. - Варили її в лущинні, та все ж ділилися з нами, напівголодними.

Бої за визволення точилися майже безперервно. Фашисти не хотіли відступати, оскажено оборонялися. Тільки вночі, як стихне громовий шквал, ім вдавалося поїсти.

- Дійшли до Каунаса. Засіли в траншеях, - пригадає сивочолий ветеран. - Поццатило ніби перепочити. Страшенно хотілося їсти. Хоч ковток води... Правда, невдовзі піднесли кашу, суп, навіть чай! Я дві порції попросив, і наче й сил додалося. Аж тут о 2-й ночі розгорілась артилерійська підготовка. В якусь мить запекла голова...

Чотирнадцять днів пролежав він у польовому госпіталі на одному з латвійських хуторів. Потім повернувся до своїх. Та ворожа куля вдарує

наздогнала під час бою. Поранення було складним. Непритомний лежав на краю окопа, і, напевно, залишився б там навіки, якби не санітар, який спіткнувся об його ногу. Оглянув - кровотеча, адже поранені обидві. На паляці, без свідомості, притягли під накриття, куди збирали поранених. Уже в нашивдіуроч облананому в лісі госпіталі витягнули осколок, ворукої мни з живота солдата, а над правою бровою побоялися, щоб не зачепити око. Про це йому розповіли вже згодом, адже він був під наркозом, навіть болю не відчував.

Після госпітально знову на передову. Зайшли Каунас, рушили вперед. Але мене контузило... розповідає ювіляр. - Переправили в госпіталь у м. Горинь. Лікувався аж три місяці. Займаю ж, повернутися у військову частину вже не міг, комісували і призначили III групу інвалідності. За захист Вітчизни вручили орден і чимало медалей.



Раїрада Організації ветеранів України та колектив «районки» сердечно вітають із 100-річним ювілеєм учасника боєвих дій періоду Другої світової війни КОЗЛЮКА Михайла Трохимовича. Вікляємося Вашій життєвій мудрості, багатому досвіду, незламності перед воєнними лихоліттями. Бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя, радості, благодолуччя.

Приїхав додому в Тучин. Працював пастухом, сторожем у колгоспі. Проте життя закінчує Михайла Козлюка в Сарни, де живе вже понад 30 літ. Деякий час ремонтував котли. Про пана Михайла кажуть, що він справедливий і доброзичливий. А ще розповіли, що був захоханим

у голубів. Він їх повсякчас кормив, балакав з ними й завжди посміхався.

Життєва стежина Михайла Козлюка пролягла в друге століття. Вшанувати в цю поважну дату сивочолий ветеран прийшли з квітами та подарунками заступниця голови та член раїради Організації ветеранів України Злата Стоноженко й Георгій Александрович (ГО «Наше місто»), перший заступник міського голови Іван Назарчук, працівниця та директорка Сарненського районного територіального центру соціального обслуговування населення (надання соціальних послуг) Лариса Малецька, колеги-журналісти ТРК «Радіо Полісся» та невтомна й надійна помічниця іменника - соціальна працівниця, яка турбується про його сьогоднішнє, Олена Лазарчук. Присутні щиро побажали ювілярові, аби прийдешні роки тишили його й додавали насолоди та щастя. А пан Михайло значив дожити, як і він, до сторіччя шанованим гостям. Многая літа, Михайле Трохимовичу!

Вікторія ПАВЛОВА, Фото Василь СОСЮКА.